

I Venstre er vi nået til den konklusion, at Danmark skal medvirke til at tage det ansvar og støtte afvæbningen af Saddam Hussein med militære midler, vel vidende at intet er så risikofyldt som en krig. Men det er, fordi vi mener, man må handle, når man ser, at noget er helt, helt galt, og det er desværre helt, helt galt i Irak.

I verdenssamfundet er der ikke uenighed om, hvorvidt Saddam Hussein skal afvæbnes. Diskussionen går alene på, om tiden er den rigtige, om man tror på, at en afvæbning kan lade sig gøre med fredelige midler, og det er en fair diskussion. Vi mener imidlertid ikke, at Saddam Hussein viser nogen tegn på vilje til at lade sig afvæbne.

I går sendte han langtrækkende missiler ind over Kuwait. Det er missiler, som han slet ikke må råde over. Det er missiler, som han ikke har redegjort for. Det er missiler, som våbeninspektørerne ikke har kunnet finde selv efter mere end 4 måneders søgen. Dermed viste han i går, at han diskvalificerer sig selv til at få mere tid end de 12 år og 3 måneder, han allerede har fået til at efterleve FN's mange resolutioner.

Nu er krigen så i gang. Vi håber, den bliver kort, og bagefter skal vi vinde freden, og den kamp kan blive lang. Men også den har vi pligt til at påtage os et ansvar for. Det kræver humanitær bistand og hjælp til genopbygning på både den ene og den anden måde. Regeringen har foreløbig meddelt, at den vil yde 300 mio. kr. over det næste år til afhjælpning af de umiddelbare humanitære behov, bistand til internt fordrevne i Irak og flygtninge i nabolandene.

I Venstre glæder vi os over, at selv om krigens militære del giver splittelse i EU, så var der på topmødet i aftes enighed om, at EU samlet skal påtage sig et humanitært ansvar, og at FN skal spille en central rolle i hjælp og genopbygning af Irak.

Det er selvsagt på nuværende tidspunkt umuligt at sige noget konkret om, hvor store de samlede behov for bistand vil være, og hvilken tidshorisont de skal strække sig over. Det afhænger i høj grad af forløbet af den militære aktion.

Kl. 9.10

Umiddelbart efter Saddams fald må vi forventes, at der indsættes en militær administrator. Samtidig vil FN's Sikkerhedsråd uden tvivl beslutte at videreføre olie for mad- programmet.

Hvordan genopbygningen organiseres er fortsat et åbent spørgsmål. Der vil under alle omstændigheder være behov for koordination

af den internationale støtte. Her vil det være naturligt, at FN spiller en central rolle.

Regeringen har allerede ydet et bidrag på 8 mio. kr. til FN's beredskabsopbygning, og ellers har regeringen givet de tre store danske ngo'er lov til at bruge af de beredskabslistor, som finansieres af Udenrigsministeriet.

Vi har en tro på, at de flygtningestrømme, som en krig uafværgeligt vil medføre, for størstedelens vedkommende kan løses i nabolandene, da en stor del af Irak formentlig relativt hurtigt vil kunne udgøre sikre zoner.

Venstre er ikke i tvivl om, at det internationale samfund står parat til at bidrage til afhjælpning af de humanitære behov og genopbygning af Irak. Vi er en del af dette internationale samfund, og derfor skal vi også i Danmark have stor fokus på den opgave, og det har vi forstået at regeringen har.

Venstre kan således støtte forslaget fra regeringen, beslutningsforslag nr. B 118, om at yde bidrag såvel militært som humanitært i kampen for at afvæbne Saddam Hussein.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Venstres ordfører har ret i, at der er mange gode argumenter for militær anvendelse for at afbrude og for at afvæbne den modbydelige diktator i Bagdad, Saddam Hussein. Det er jo ikke der, vi ser forskelligt på det. Det var der også i 1991, det var der i 1998, og begge gange har Danmark bidraget. Hver gang har det været bestræbelsen i Danmark at sørge for, at det hvilede på folkerettens grund, og at det hvilede på en bred international alliance.

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, hvordan Venstre vurderer den meget, meget spinkle alliance, der nu tegner sig til at ville bidrage til den krig, der nu er i gang i Irak?

De oplysninger, vi har fået under udvalgsbehandlingen af beslutningsforslaget, viser jo, at den forventeligt også er langt, langt mindre, end den danske statsminister havde forventet, da statsministeren sad og forhandlede de her spørgsmål med USA's præsident i fredags og henover weekenden med andre europæiske ledere.

Det viser sig nu, at det alene er USA, Storbritannien, Danmark og Australien, der stiller med robust militært bidrag. Så er der nogle ganske få andre lande, heriblandt ikke mange af vores nærmeste lande og allierede, der stiller med militær opbakning, men det robuste er meget spin-